

บทที่ 1

ชายลึกลับ

ผืนฟ้าสีเทาเข้มมดบังยอดเขาที่เห็นอยู่ลิบๆ เมฆบางจับตัวกันอยู่เหนือเส้นทางสายเล็กที่ทอดตัวอยู่ท่ามกลางดงไม้ อากาศหนาวเหน็บนิดๆ แต่สดชื่น จนผู้คนที่สัญจรไปมารู้สึกราวกับว่าร่างกายแทบจะถูกเติมเต็มด้วยกลิ่นอายของกิ่งสนและสายหมอกเย็นจัดชื่นใจ

เจียนเหยาลงจากรถประจำทางที่ริมถนนใหญ่ก่อนจะเดินเลี้ยวไปตามทางเดินเล็กๆ ที่ปูแผ่นหินต่อไปอีกราวสิบกว่านาที ในที่สุดก็มองเห็นคฤหาสน์ทรงยุโรปขนาดย่อมๆ ลีอกเทาเขียวซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขาเบื้องหน้า

เมื่อนั้น ตัวเจียนเหยาเองถึงนึกขึ้นมาได้ว่าคฤหาสน์หลังนี้ตั้งอยู่ระหว่างทางเดินขึ้นเขาในชนบทมาได้ยี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ดูจากความมั่งคั่งมั่งคั่งดูตาในวันนี้ คฤหาสน์ที่แสนสง่าหลังนี้ก็กลับไม่ให้ความรู้สึกว้าวล้ำสมัยเลยสักนิด เพียงแต่หลายปีมานี้ที่นี้ไม่มีคนอาศัยอยู่ ทำให้มันต้องตั้งอยู่อย่างเดียวดายภายในหุบเขา และซ่อนตัวอยู่ในความมืดมิดอันเป็นนิรันดร์ สมัยที่เจียนเหยาเป็นเด็ก มีคนลลอกเธอว่าที่นี่เป็นบ้านผีสิง แต่พอโตขึ้นถึงเพิ่งได้ยืนยันว่าจริงๆ แล้วที่นี้เคยเป็นบ้านของนักเรียนนอกผู้มากความสามารถคนหนึ่ง แต่ต่อมาภรรยาของเขาเกิดป่วยและเสียชีวิต เขาจึงพาลูกชายที่ยังแบเบาะอยู่เดินทาง

ไปตั้งต้นชีวิตใหม่ในต่างประเทศ

มาวันนี้แสงไฟในคฤหาสน์กลับสว่างไสวขึ้นอีกครั้ง ผันด้านนอกที่เคยเป็นต่างดวงได้มีการขัดแล็กเกอร์เสียใหม่ มีต้นบอสตันไอวี่* ขึ้นอยู่เขียวเต็มแผ่นดิน ส่วนตะไคร่และวัชพืชที่อยู่ตรงปากประตูก็ไม่รู้ว่าถูกทำความสะอาดทิ้งไปตั้งแต่เมื่อไหร่

และตอนนี้เจียนเหยา ก็มายืนอยู่ที่หน้าคฤหาสน์หลังใหม่เอี่ยมอ่องนี้แล้ว

เจียนเหยาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วันนี่ที่เธอมาที่นี่เป็นเพราะงานแปลเฉพาะกิจงานหนึ่งที่อาจารย์แนะนำมาให้ ค่าจ้างไม่เลวนัก แต่ว่ากันว่าเจ้าของที่นี้ออกจะเรื่องมากเอากการ เพราะก่อนหน้านี้ อาจารย์เคยแนะนำคนมาให้ไม่น้อยแล้ว แต่กลับไม่มีใครเข้าตากรรมการเลยสักคน ดังนั้น วันที่ที่เธอปิดเทอมช่วงฤดูหนาว อาจารย์จึงเรียกหาตัวหญิงสาวซึ่งเป็นลูกศิษย์ที่ท่านภาคภูมิใจมา

เจียนเหยาถอดถุงมือใหม่พรมออกและเคาะประตูตรงหน้า คนที่เปิดรับเป็นชายหนุ่มอายุสี่สิบกว่าปีคนหนึ่ง สวมชุดเสื้อไหมพรมสีดำกับกางเกงสแล็กส์รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมสัน พอเห็นเธอ ใบหน้าของเขาก็ปรากฏรอยยิ้มออกมา "คุณคือเจียนเหยา?"

ผิวแก้มของหญิงสาวเย็นจัดจนเริ่มเป็นสีแดงขึ้นมาบ้างแล้ว และทันทีที่ระบายลมหายใจออกมา ก็มีละอองไอน้ำ ทว่าดวงตากลับเป็นประกายระยิบระยับสดใส "คะ ฉันคือเจียนเหยา สวัสดีค่ะ"

"รีบเข้ามาก่อนเถอะ" ชายหนุ่มเบี่ยงตัวเพื่อให้อาจารย์เข้าไปในคฤหาสน์ได้

ที่นี่เป็นคฤหาสน์ที่ตกแต่งตามอย่างยุโรปโบราณทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผ้าม่านสีม่วงเข้มเดินลายทองที่ซ้อนตัวเป็นชั้นๆ โซฟากำมะหยี่มีพนักพิงหลังทรงโค้งตัวใหญ่ เก้าอี้ยาวที่มีที่เท้าแขนสีเงิน และยังมีเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่

* ต้นบอสตันไอวี่ เป็นพืชในตระกูลองุ่น ปลูกในพวกไม้เถาผลัดใบ เลื้อยยาวได้ถึง 30 เมตร โดยใช้รากเกาะกำแพงเท่านั้น

ภายในเตาผิงตรงผนัง ทำให้บรรยากาศดูเก่าแก่และเงียบสงบ บ้านโตไม้สีน้ำตาลเข้มเหมือนลูกคลื่นทอดตัวยาวขึ้นไปที่ชั้นสอง ชั้นบนเงียบสงัดมาก คล้ายว่าไม่มีใครอยู่ แต่จุดที่ดูสะอาดตามากที่สุดก็คือหน้าต่างบนผนังข้างบ้านโต ทุกบานมีราวกันโลหะสีทองเป็นมันวาวติดเอาไว้ และมีม่านหน้าต่างปิดอย่างมิดชิดจนไม่มีแสงอาทิตย์ลอดเข้ามาได้เลยแม้แต่หยด

ในตอนนี้อเอง ชายหนุ่มก็เดินไปล้างมือที่ซิงก์เรียบร้อยแล้ว เขาม้วนแขนเสื้อขึ้นและชงชาร้อนมาให้เจียนเหยาหนึ่งถ้วย ก่อนทรุดตัวลงนั่งตรงข้ามกับเธอ บนตัวของเขาเริ่มกลิ่นหอมอ่อนๆ ซึ่งเป็นกลิ่นที่คุ้นจมูกมาก แต่เวลานั้นเจียนเหยาก็นึกไม่ออกว่าเคยได้กลิ่นนี้มาจากที่ไหน

รอยยิ้มของชายหนุ่มดูเป็นกันเองอย่างมาก "ผมขอแนะนำตัวก่อนนะครับ ผมชื่อฟูจืออวี่ ส่วนเจ้าของที่นี่ชื่อป้อจิ้นเหยียน ผมเป็นเพื่อนของเขา พวกเรากำลังหานักแปลมาแปลเอกสารของเขาเป็นภาษาจีน"

เจียนเหยาพยักหน้า เธอพอได้ยินอาจารย์แนะนำรายละเอียดของงานมาบ้างแล้ว ที่แท้เจ้าของคฤหาสน์ก็ชื่อว่าป้อจิ้นเหยียน ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรกับเจ้าของคฤหาสน์คนก่อนหรือเปล่า หรือเจ้าของอาจจะเปลี่ยนมือแล้วก็ได้

ฟูจืออวี่ล้วงหยิบเอากระดาษหนึ่งปึกกับปากกาอีกด้ามจากใต้โต๊ะมายื่นส่งให้เธอ "นี่ก็เริ่มกันเลยเถอะ บอกตามตรงนะครับว่าพวกเราต้องขอทดสอบสักหน่อยว่าคุณพอจะรับงานนี้ได้หรือเปล่า มีเวลาครึ่งชั่วโมง ให้คุณช่วยแปลเอกสารภาษาอังกฤษพวกนี้ด้วย"

เจียนเหยาพลิกดูเอกสารก่อนเงยหน้าขึ้นถามว่า "มีคอมพิวเตอร์ไหมคะ" ฟูจืออวี่ส่ายหน้าพร้อมกับเพยรอยยิ้มจืดเจื่อนมาให้ "จิ้นเหยียนชอบให้เขียนด้วยมือมากกว่า"

"ได้ค่ะ" เจียนเหยาหยิบกระดาษกับปากกาขึ้นมาก้มหน้าก้มตาแปลเอกสาร ฟูจืออวี่ลุกขึ้นไปล้างมือโดยไม่ได้สนใจเธออีก ก่อนไปยืนดื่มน้ำชา

อยู่ที่ข้างหน้าต่างคนเดียว

"ผู้ตายถูกสังหารโหดขณะที่มีเพศสัมพันธ์ ที่ข้อมือและข้อเท้ามีรอยมัดร่างกายส่วนล่างมีรอยแผลฉีกขาดมากมาย..." เจียนเหยาแปลไปได้ไม่กี่ประโยคก็ต้องแปลกใจ แต่พองยหน้าดูก็เห็นว่าฟู่จื่ออวี้ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย

ก่อนหน้านี้อเจียนเหยาเคยแปลเอกสารต่างๆ มาไม่น้อย ดังนั้นจึงไม่ค่อยตื่นตกใจมากนัก เพียงแต่พอม่านไปได้สักพักหนึ่งก็เจอกับวลีที่ไม่รู้จัก และเมื่อกวาดตามองดูตัวหนังสือทั้งหมดก็พบว่า มีศัพท์เฉพาะพวกนี้อยู่ไม่น้อยเลย เธอจึงเอ่ยปากขึ้นว่า "มีพจนานุกรมศัพท์เฉพาะไหมคะ"

ฟู่จื่ออวี้ยิ้มและชี้มือไปที่ชั้นหนังสือ "เชิญใช้ได้ตามสบายเลยครับ"

เจียนเหยาจึงรีบไปหาพจนานุกรมมาสองสามเล่ม สีหน้าค่อยดีขึ้นและเริ่มต้นแปลงานต่อ

"Bootlegging* การค้าของเถื่อน Vivisect** การชำแหละสิ่งมีชีวิต..."
เธอซ้กรู้สึกว่ามันแปลกๆ

แต่ในที่สุดก็แปลเสร็จเรียบร้อย และเมื่อตรวจทานซ้ำอีกครั้ง เวลาที่ผ่านไปสี่สิบห้านาทีแล้ว ฟู่จื่ออวี้ดูเหมือนจะประหลาดใจกับความไวของเธอ เขารีบไปกวาดตาดูก่อนพูดว่า "คุณคอยสักครู่ ผมจะเอาไปให้เขาดูก่อน" พุดจบก็หมุนตัวเดินขึ้นชั้นบนไป

ที่แท้ป้อจิ้นเหยียนก็อยู่ข้างบน

เจียนเหยานั่งอยู่ที่โซฟาขณะที่รอคอยอย่างสงบ

ไม่นานฟู่จื่ออวี้ก็กลับลงมา เขาแหวะล้างมือที่ซิงก็้ออีกครึ่งและหยิบเอาผ้าเช็ดมือมาเช็ดจนสะอาด ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งตรงข้ามกับเธอ "เขายังอ่านอยู่ คงต้องใช้เวลานิดหน่อย"

"ได้ค่ะ"

* Bootlegging คืออาชญากรรมที่ทำเป็นขบวนการ ครอบคลุมนทั้งการค้าโสเภณี ยาเสพติด สิ่งพิมพ์ลามก และเหล้าเถื่อน ซึ่งเริ่มต้นมาจากยุคสงครามกลางเมืองอเมริกัน

** Vivisect คือการผ่าตัดหรือชำแหละร่างสัตว์เป็นๆ เพื่อศึกษาในทางการแพทย์

ทั้งสองคนเริ่มพูดคุยกัน ฟู่จื่ออวี๋ยิ้มน้อยๆ ขณะเอ่ยถาม "คุณเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยในปีกิงหรือครับ"

เจียนเหยงยิ้มตอบ "คะ อิกไม่กี่เดือนก็จะจบแล้ว"

ฟู่จื่ออวี๋ผงกศีรษะ "ไม่แล้ว... คุณกันมาตั้งนาน คุณยังไม่รู้เลยว่าผมทำงานอะไร" เขานิ่งไปนิดหนึ่งก่อนมองเธอยิ้มๆ "ลองเดาดูไหมครับ"

เขาอายุมากกว่าเจียนเหยงไม่กี่ปี ทำทางตุสุภาพมีมารยาท เจียนเหยงรู้สึกประทับใจในตัวเขาอย่างมากตั้งแต่ตอนที่ได้พบกันครั้งแรก เธอจึงยิ้มและตอบว่า "หมอ?"

รอยยิ้มในดวงตาของฟู่จื่ออวี๋ยิ่งลึกล้ำมากขึ้นทันที "คุณดูออกได้ยังไงกัน"

เจียนเหยงเองพอเดาถูกก็อารมณ์ดี สายตาทอดมองไปที่นิ้วมือเรียวยาวขาวสะอาดของเขา "ฉันก็แค่เดามั่วนะคะ... ฉันเห็นว่าคุณล้างมือบ่อยมากและรักสะอาดมาก แถมบนตัวคุณยังมีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อแบบที่ใช้ในโรงพยาบาล และนิ้วของคุณดูไปแล้วก็... เหมือนหมอ"

"ขอบคุณครับ ผมจะถือว่าเป็นคำชมนะ" เขาว่าพร้อมกับประสานนิ้วมือทั้งสองเข้าหากัน และทำท่ากระพือโบยบินจนดูเหมือนผีเสื้อคล่องแคล่วกำลังบินร่อนระบำไปมาให้เจียนเหยงตาตาลายเล่น

ทั้งสองคนเริ่มคุ้นเคยกันมากขึ้น พอคุยกันได้สักพัก หัวข้อสนทนา ก็วกกลับมาที่ป้อจิ้นเหยียนอีก

ฟู่จื่ออวี๋ถอนหายใจพลางกล่าว "อิกไม่กี่วันผมก็ต้องไปจากที่นี่แล้ว แต่ยังไม่ค่อยไวใจจิ้นเหยียนสักเท่าไร พุดกันตามตรงแล้วนิสัยของเขาดูออกจะพิลึกและมีโลกส่วนตัวสูงอยู่บ้าง"

ไต้ยินเขาพูดวิจารณ์ป้อจิ้นเหยียนที่เธอยังไม่เคยเห็นหน้าแล้วเจียนเหยงก็ได้แต่ยิ้มไปตามมารยาทโดยไม่ได้พูดว่าอะไร และไม่ได้อถามซักซี้ด้วย

ฟู่จื่ออวี๋มองดูเธอแวบหนึ่งแล้วพุดขึ้นอีก "ทั้งที่เขากลับมามาตั้งนานแล้ว"

แต่กลับไม่มีเพื่อนเลยสักคนเดียว ผมกล้าพนันเลยว่าพวกคุณต้องไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขากลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่"

รอยยิ้มของเจียนเหยายังคงไม่เปลี่ยน และยังไม่มีการที่ว่าจะตอบรับคำพูดนั้น ทว่าฟูจื่ออวิกลับมองดูเธอด้วยสายตาเหมือนกำลังสนุกเต็มที่ และกำลังคอยคำตอบจากเธออยู่ ท่าทีกระตือรือร้นแบบนี้ทำให้หญิงสาวอดรู้สึกประหลาดใจขึ้นมาจริงๆ ไม่ได้ ทว่าเธอก็ไม่มีเวลาให้คิดเยาะนัย เพราะต้องตอบคำของเขาไปว่า "เขาคงกลับมาเมื่อปีที่แล้วมังคะ"

ฟูจื่ออวิถามกลับ "คุณรู้ได้ยังไงนะ"

"เมื่อปีที่แล้วตอนที่ฉันปิดเทอมกลับมาที่บ้าน ผ่านมาที่ถนนเส้นนี้ ตอนนั้นยังไม่เห็นว่าจะมีต้นบอสตันไอวี่อยู่เลย แต่เมื่อก็ตอนที่เข้ามาที่ต้นบอสตันไอวี่นั้นสูงได้สี่ห้าเมตรแล้ว และต้นบอสตันไอวี่ที่ขึ้นอยู่ที่บ้านฉันปีๆ หนึ่งก็โตได้ประมาณนี้เหมือนกัน"

ไมทันรู้สึกตัว ทั้งสองคนก็พูดคุยกันมากกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว ฟูจื่ออวิก็หันหลังมองดูนาฬิกาข้อมือก่อนยิ้มเล็กน้อย "เอางี้ก็แล้วกัน นี่ก็เย็นมากแล้ว คุณกลับไปก่อนเถอะ ขอผมคุยกับจิ้นเหยียนหน่อย แล้วค่อยจะไปหา ขอบคุณมากที่วันนี้คุณอุตส่าห์มา ถ้าหากว่าเราตัดสินใจจะจ้างคุณแล้ว เราจะมีภาระเซ็นสัญญาว่าจ้างกันฉบับหนึ่ง โดยคุณจะต้องมาทำงานที่นี้เป็นเวลาสี่สัปดาห์ งานแปลทุกอย่างจะต้องทำให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ห้ามนำเอกสารอะไรเข้ามาหรือนำออกไปอย่างเด็ดขาด และข้อความทุกอย่างจะต้องเป็นความลับ นอกจากนี้ช่วงนี้เขากำลังพักผ่อนอยู่สบาย ไม่ชอบให้ใครไปกวนใจ ดังนั้นถ้าหากไม่ได้รับอนุญาต ห้ามคุณขึ้นไปชั้นสอง ส่วนรายละเอียดอื่นๆ นั้นตอนที่เซ็นสัญญาค่อยว่ากันอีกที"

ตอนที่เจียนเหยียนออกมาจากคฤหาสน์นั้นก็เป็นเวลาใกล้พลบค่ำแล้ว ในที่สุดพระอาทิตย์ก็เผยโฉมออกมาจากหมู่เมฆ สาดลำแสงสีเหลืองทอง

อาบขุนเขาทำให้มองเห็นต้นไม้ใบหญ้าและพื้นหิมะที่สุกสว่างพร่างพราว

เจียนเหยาารู้ฝีมือการแปลของตัวเองดี สำหรับงานชิ้นนี้เธอมีความมั่นใจถึงเก้าในสิบ ถึงแม้ว่าจนแล้วจนรอดนายจ้างจะไม่ยอมเผยหน้าออกมาให้เห็น และทำตัวลึกลับดูแปลกๆ ไปสักหน่อย แต่ไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นงานที่อาจารย์แนะนำมา น่าจะเชื่อถือได้

เมื่อเดินขึ้นไปถึงเนินเขาที่สูงขึ้นไปหลายเมตรแล้ว เจียนเหยาก็ก็นหันหน้ามองกลับไปอีกครั้ง แล้วเธอก็ต้องชะงักไปเล็กน้อย...เมื่อพบว่าที่หน้าต่างบนชั้นสองมีคนอยู่ คนคนนั้นสวมชุดสูทสีดำสนิท แลดูเนียบเรียบร้อยไปทั้งตัว ร่างสูงโปร่งสะอาดตาเป็นอย่างมาก ทว่าเนื่องจากมีแสงสว่างส่องมาจากทางด้านหลังทำให้มองไม่เห็นว่ใบหน้าของเขาเป็นอย่างไร

ทันทีที่เจียนเหยาจากไป ฟู่จื่ออวีก็เดินดิ่งๆ ขึ้นไปที่ชั้นสอง เทียบกับความหรูหราของชั้นล่างแล้ว ที่ชั้นนี้มีแค่เพียงทางเดินแคบยาวเจียบส่งดสายหนึ่งซึ่งมีห้องหลายห้องปิดเงียบอยู่ และบนผนังสีขาวก็ไม่มีการประดับประดาใดๆ ทำให้ดูมืดครึ้มน่ากลัวและเยือกเย็นในขณะเดียวกัน

ประตูห้องที่อยู่สุดปลายทางเดินนั้นเปิดแง้มอยู่เล็กน้อย ฟู่จื่ออวีผลักประตูเปิดผางแล้วก้าวโครมๆ เข้าไปโดยไม่เหลือท่าที่สง่างามนวลอย่างเมื่อตอนที่อยู่ต่อหน้าเจียนเหยาอีก ซ้ำเขายังคำรามออกมาเสียงดังคำหนึ่งว่า "ฟัค!"

คำคำนี้คำรามออกมาอย่างชัดเจนและคล่องปาก ทำเอาคนที่ก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ที่ข้างหน้าต่างต้องเลิกคิ้วขึ้นมามองเขาครั้งหนึ่ง ก่อนจะ... ตั้งใจอ่านหนังสือต่อไป

แต่ฟู่จื่ออวีไม่ใส่ใจ หยิบเอาเอกสารปึกที่เจียนเหยาแปลไว้ขึ้นมาจากบนโต๊ะและโยนใส่หน้าอกของคนคนนั้นพลางว่า "แปลได้ถูก ลายมือสวย!" แล้วก็ล้วงหยิบเอาของบางอย่างออกมาจากกระเป๋า เป็นกระดาษเนื้อดีสีขาว

ที่ด้านบนมีตัวหนังสือสองแถวเขียนด้วยน้ำหมึกสีดำว่า

'คำถามที่ 1 : อาชีพของฟูจื่ออวีวี่?

คำถามที่ 2 : ฉันย้ายกลับมาที่นี้นานเท่าไรแล้ว'

พวกนี้คือหัวข้อที่หญิงสาว 'ทาย' ตอนที่ฟูจื่ออวีวี่คุยกับเจียนเหยา
เขาตบกระตาดแผ่นนี้ลงบนโต๊ะ "คำถามพวกนี้ของนาย เธอแยกแยะ
ได้อย่างถูกต้อง คราวนี้เรื่องงานแปลนี้นายพอใจแล้วใช่ไหม"

มุมปากของคนคนนั้นเผยรอยยิ้มบางๆ ออกมา แต่กลับไม่ปรึกษา
ตอบรับหรือปฏิเสธ ฟูจื่ออวีวี่กลัวว่าอีกฝ่ายจะหาเรื่องอะไรอย่างอื่นอีกจึงพูด
อย่างตัดตะปุดตัดเหล็ก* ว่า "ถ้าหากว่านายยังไม่พอใจก็แปลเองเลยแล้วกัน
ยังมีอีก ฉันไม่ใช่ผู้ช่วยนายนะไว้อย่างไร ฉันก็วันฉันก็ต้องกลับไปปักกิ่งแล้ว อย่า
หวังให้ฉันเป็นข่าววิงให้นายอีกล่ะ"

คนคนนั้นถึงได้เงยหน้าขึ้นมามองดูเขาด้วยท่าที่เต็มไปด้วยความฉงน
พลงตบเสียงเนิบ "เวลาของฉันไม่ได้มีไว้ใช้ทำเรื่องไร้สาระพวกนี้"

ฟูจื่ออวีวี่ถูกอีกฝ่ายตอกกลับจนไปต่อไม่ถูก ได้แต่หม่นตัวกลับไปพลง
บ่นมึนงำ "นายเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาค้นคว้าด้านการฆาตกรรม ส่วนเธอ
เป็นแค่คนแปลตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ทำไมถึงต้องใส่ใจกับความสามารถด้าน
การสังเกตและวิเคราะห์อะไรนักหนา เตือดร้อนฉันต้องถามวกไปอ้อมมา จน
คุณหนูคนนั้นแทบจะคิดว่าฉันเป็นพวกปากมากไปแล้ว..."

คนคนนั้นหันมาส่งยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยนเป็นพิเศษ "เห็นได้ชัดว่า
ฉันจะปล่อยให้คนสมองที่มมาแปลงานของฉันไม่ได้ ถ้าหากเป็นคนที่ความคิด
ไม่เฉียบไว ไม่มีความละเอียดถี่ถ้วน อย่างมากก็ทำได้แค่แปลงานออกมาตาม
ความหมายของตัวอักษรเท่านั้น ไม่มีทางที่จะทำความเข้าใจกับรายละเอียด

* ตัดตะปุดตัดเหล็ก หมายถึงการกระทำอย่างเด็ดขาดชัดเจน

ของเนื้อหาและจิตวิญญาณที่แฝงอยู่เบื้องหลังถ้อยคำได้หรอก"

ฟูจื่ออวี่พูดไม่ออก แต่เขาก็เคยชินเสียแล้ว จึงถามกลับไปอย่าง หงุดหงิดปนขำ "แล้วเจียนเหยาคนนี้เข้าใจถึงจิตวิญญาณของนายไหมล่ะ"

คนคนนั้นเหม่อลอยไปชั่วอึดใจหนึ่งก่อนจะก้มหน้าลงอ่านหนังสือต่อ "ไม่มีใครเข้าใจได้หรอก"

ปิดเทอมกลับมาครั้งนี้เจียนเหยามาพักอยู่ที่บ้านเก่าคนเดียวซึ่งอยู่ใน เขตบ้านพักตำรวจ ที่นั่นเป็นบ้านที่คนในครอบครัวทั้งหมดเคยอาศัยอยู่ก่อน หน้าทีพ่อจะเสียชีวิต แต่หลังจากที่แม่แต่งงานใหม่ก็ปล่อยให้ว่างไว้มา โดยตลอด

พอถึงเวลาพลบค่ำ ภายในเขตบ้านพักที่มีคนอยู่กันหลายคนต่างก็ เริ่มเปิดไฟสว่าง กลิ่นหอมของอาหารฟุ้งกระจายมาทั้งไกลและใกล้ อาคาร สำนักงานสถานีตำรวจที่อยู่ไม่ห่างออกไปนั้นก็ยังคงมีหน้าต่างที่เปิดไฟสว่าง อยู่ไม่น้อย แสดงว่าพวกตำรวจยังคงยุ่งกันอยู่

เจียนเหยาเปิดประตูบ้านเข้าไปก็เห็นน้องสาวเจียนเซวียนกำลังกัด แอปเปิ้ลลูกหนึ่ง นอนดูทีวีอยู่ที่โซฟา เจ้าหล่อนหันหน้ามามองเธอแวบหนึ่ง แล้วบ่นพึมพำ "ทำไมเพิ่งกลับมาล่ะ ฉันทอดตั้งนาน"

เจียนเหยาหย่อนกระเป๋าลงที่ข้างตัวเด็กสาวก่อนทรุดตัวลงนั่งข้างเธอ "พี่ไปสัมภาษณ์งานมา เพิ่งเสร็จนะ เธอไม่ใช่เพิ่งจะกลับมาถึงเมื่อตอนบ่าย หอกรหรือ พี่นึกว่าเธอจะไปนอนค้างที่บ้านนั้นเสียอีก"

'บ้านนั้น' ที่เธอพูดถึงคือบ้านของพ่อเลี้ยง อันที่จริงสองพี่น้องใช้ชีวิต ช่วงที่เป็นเด็กและเป็นวัยรุ่นอยู่ที่นั่นเป็นส่วนมาก ความสัมพันธ์ของพวกเขา กับพ่อเลี้ยงเรียกได้ว่าดีมาก เพียงแต่อพาร์ทเมนต์ห้องนั้นไม่ค่อยใหญ่โต นัก หลังจากที่เจียนเหยาบรรลุนิติภาวะแล้วจึงขอย้ายออกมาอยู่ที่นี้ ทำให้ เจียนเซวียนมีบ้านให้ไปถึงสองแห่ง ทว่าในช่วงวันครบรอบหรืองานฉลอง

ต่างๆ ทุกคนจะต้องไปอยู่ด้วยกันพร้อมหน้า

เจียนเซวียนเองก็เรียนหนังสืออยู่ที่ต่างเมืองเช่นกัน ปีนี้เธอเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่ง วันนั้นก็เพิ่งตรากตรำเดินทางกลับบ้านในช่วงวันหยุดยาวเป็นเวลาหลายชั่วโมงจนเหนื่อยล้าอ่อนแรงไปทั้งตัว แต่พอได้ยินว่าพี่สาวพูดถึง 'การสัมภาษณ์งาน' เด็กสาวก็ตื่นตัวขึ้นมาทันที และพลิกตัวขึ้นมา นั่งจ้องเจียนเหยา "ฉันได้ยินแม่บอกว่าพี่ไปสัมภาษณ์งาน 'ที่นั่น' มาหรือ"

เจียนเหยายิ้มน้อยๆ "อืม พี่ไปสัมภาษณ์งาน 'ที่นั่น' มา" แล้วเธอก็เล่าเรื่องพี่ไปสัมภาษณ์งานให้น้องสาวฟังอย่างง่ายๆ เพียงแต่ด้วยข้อตกลงที่บอกว่าต้องรักษาความลับ เธอจึงไม่ได้เอ่ยถึงเนื้อหาวันที่แปลเลย

แต่ใครจะรู้ว่าจู่ๆ สีหน้าของเจียนเซวียนกลับเปลี่ยนไปเหมือนจะรู้อะไรที่มากกว่านั้น "จั้น... พี่ก็ยังไม่เคยเห็น... หน้าตาจริงๆ ของคุณป๋องนี่สิ"

"ยัง" เจียนเหยามองดูน้องสาว "ทำไมหรือ"

"เฮ้อ" จู่ๆ เจียนเซวียนก็ตบป้าเธอ และพูดด้วยน้ำเสียงเน้นหนักเป็นพิเศษว่า "พี่ พี่ต้องเตรียมใจเอาไว้ให้ดีนะ ฉันน่าจะเคยเห็นเขามาแล้ว... เขาหน้าตาน่ากลัวมากเลยล่ะ"

เจียนเหยาชะงักเล็กน้อย ในสมองปรากฏภาพเงาร่างของผู้ชายที่ยืนตระหง่านอยู่ที่ชั้นสองขึ้นมาทันที

หน้าตาน่ากลัว?

เจียนเซวียนรีบเล่าถึงต้นสายปลายเหตุให้พี่สาวฟังทันทีว่าเมื่อปีก่อนตอนที่เธอกลับมาบ้านช่วงเทศกาลเซ็งเม้ง ได้ออกไปตกปลากับเพื่อนนักเรียนที่ลำธารเล็กๆ บนภูเขาครั้งหนึ่ง ระหว่างทางเดินผ่านคฤหาสน์หลังนั้น และได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่บนชั้นสอง ตอนนั้นเจียนเหยาอยู่ที่ปักกิ่ง ยังไม่ได้กลับมาที่บ้าน ดังนั้นจึงไม่รู้เรื่องนี้

ตอนนี้เวลาผ่านไปจะปีหนึ่งแล้ว แต่เจียนเซวียนยังคง 'สะพรึงตั้งแต่แรกเห็น' ไม่หาย เด็กสาวพูดด้วยน้ำเสียงหวาดๆ ว่า "เขาผอมจนเหลือแต่

หนังหุ้ม ตาจึงกลวงโปลงไปเลย ผิวหนังก็ยับย่น...อย่างกับโครงกระดูกเนะ...
ไม่สิ เหมือนปีศาจมากกว่า! ต่อมาครั้งหนึ่งที่เพื่อนฉันบอกว่าเหมือนจะ
เห็นเขาที่ถนน เขาใส่ผ้าปิดปากเลยมองไม่เห็นหน้า...คิดว่าเขาคงกลัวว่า
จะทำให้คนอื่นตกใจละมัง"

เจียนเหยาฟังจบก็นิ่งงันไปไม่ตอบคำ

แต่เจียนเซวียนยังคงพูดต่อไป "ฉันเตือนพี่ด้วยความหวังดีนะ ถ้าหาก
คนคนนั้นคือคุณพ่อจริง ต่อไปถ้าหากพี่เจอเขาก็อย่ามองหน้าเขาก็แล้วกัน"

เจียนเหยาหลุดหัวเราะออกมา "คงไม่ได้หรอก ถ้าถึงขนาดมาอยู่ต่อหน้า
แล้วก็ต้องปฏิบัติต่ออีกฝ่ายอย่างสุภาพสิ แบบนั้นเขาก็จะหาเรื่องมาว่าเรา
ไม่ได้"

หลังพูดคุยกันอีกพักหนึ่ง เจียนเหยาเห็นว่าใกล้ถึงเวลาแล้ว จึงเงยหน้า
ขึ้นมองไปที่อาคารสำนักงานของสถานีตำรวจที่อยู่ฝั่งตรงกันข้าม เห็นว่าที่
บ้านหน้าต่างยังคงเปิดไฟสว่างอยู่จึงเอ่ยว่า "เย็นนี้เรียกหลี่ชวินหฺรานมา
กินข้าวด้วยกันสักมื้อนะ"

แต่เจียนเซวียนกลับบอกว่ามีนัดกับเพื่อนแล้ว และจากไปอย่างว่องไว

เจียนเหยาจึงเดินไปที่หน้าต่างและโทรหาหลี่ชวินหฺราน "ชวินหฺราน
ฉันเอง เจียนเหยา ฉันกลับมาแล้ว"

ผู้ชายที่อยู่ปลายสายนิ่งเงียบไปหลายวินาที ก่อนที่เจียนเหยาจะมอง
เห็นว่าที่หน้าต่างฝั่งตรงกันข้ามบ้านนั้นมีเงาคนเคลื่อนไหวออกมา

"ไหนลองยื่นหน้าออกมาแสดงตัวก่อนซิ...ฉันมีกล้องส่องทางไกลนะ"
เขาพูดด้วยน้ำเสียงไม่เร็วไม่ช้า แต่กระแสดเสียงนั้นเจือไปด้วยรอยยิ้ม

และคราวนี้เจียนเหยาก็ตัดหัวเราะออกมาเช่นกัน

ครอบครัวของหลี่ชวินหฺรานกับเจียนเหยาเป็นเพื่อนกันมานาน
หลี่ชวินหฺรานนั้นแก่กว่าเจียนเหยาสามปี ทั้งสองคนเป็นเพื่อนเล่นกันมา

ตั้งแต่เล็กจนโต จนเรียกได้ว่าเป็นคู่หมยมเหวมาไม่เฝ้* อย่างแท้จริง ภายหลัง หลี่ชวินหรรานสอบเข้าโรงเรียนตำรวจ พวกเขาจึงได้เจอหน้ากันน้อยมาก และพอเขาเรียนจบก็ถูกส่งตัวไปประจำต่างเมือง เช่นเดียวกับที่เจียนเหยาเอง ก็ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยทำให้ยิ่งยากจะพบกัน นับดูแล้วพวกเขาไม่ได้เจอกันมาร่วมสามปี

ห้องฟ้ามืดสนิทลงแล้ว ดวงไฟที่อยู่ตามทางดูราวกับไข่มุกล้ำค่า ลอยตัวเรียงประดับเป็นแนวไปตามถนนสายยาว ท่ามกลางความมืดสลัว มัวหม่นนั้น หลี่ชวินหรรานยืนฟังเส้าไฟที่อยู่ตรงประตูหน้าของสถานีตำรวจ ร่างในชุดฟอร์มตำรวจเรียวกริบกำลังมองมาทางเธอด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม คล้ายไม่ยิ้ม

เจียนเหยายิ้มน้อยๆ ขณะที่เดินเข้าไปใกล้เขา

แต่พอเดินไปถึงที่เบื้องหน้าและกำลังจะเอ่ยปากทัก ร่างสูงของ ชายหนุ่มกลับโน้มตัวเข้ามาอย่างกะทันหันพร้อมกับยื่นมือมาโอบรั้งร่างเธอ เข้าไปไว้ในอ้อมแขน

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ เจียนเหยา" เขากระซิบบอกที่ข้างหูเธอ

เจียนเหยาคิดไม่ถึงว่าเขาจะกอดเธออย่างปุบปับเลยชะงักค้างไป นิดหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะยื่นมือออกไปกอดตอบเขาเช่นกัน

ทั้งสองคนไปหาร้านอาหารเล็กๆ ที่อยู่ใกล้ๆ หลี่ชวินหรรานเลือกที่นั่ง ที่อยู่ติดหน้าต่าง มีฉากฉลุลายดอกไม้กั้นเอาไว้อย่างเป็นสัดส่วนให้ความรู้สึกสงบเป็นส่วนตัว เขาพลิกเปิดดูเมนูเสียงดังพิบัพ ในขณะที่เจียนเหยา มองดูชายหนุ่มโดยไม่พูดอะไร ชายหนุ่มไม่ได้เงยหน้าขึ้น แต่สั่งอาหาร กับพนักงานไปพร้อมๆ กับถามว่า "ทำไม ภาควิชาภาษาต่างประเทศไม่มีหนุ่มหล่อให้เจอเลยเธอ"

เจียนเหยาตอบอย่างเป็นจริงเป็นจังเป็นพิเศษว่า "แมนแล้ว"

* หมยมเหวมาไม่เฝ้ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ชายกับผู้หญิงที่รู้จักและเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก

มุมปากของหลี่ชวินหรรานจึงฝุดรอยยิ้มขึ้นมา

รูปร่างหน้าตาของเขาหล่อเหลาตามแบบฉบับชายงามอย่างมาก คิ้วดำดำขลับ ปากแดงพันทวย เวลาที่ใครต่อใครเห็นเขาต่างก็รู้สึกว่าเขาเป็นหนุ่มหน้าสวยสะอาดดูตา ทว่าตั้งแต่เด็กหลี่ชวินหรรานเป็นคนที่มีนิสัยหยิ่งทะนงเรื่องนี้ทำให้ความหล่อเหลาของเขาไม่ใช่สิ่งที่ใครจะพาตัวเข้าไปใกล้ได้ง่ายนัก เจียนเหยาารู้สึกว่าหลายปีหลังจากที่เขาเข้าไปเป็นตำรวจแล้ว นิสัยในส่วนนี้ของเขาเหมือนจะยิ่งเด่นชัดมากขึ้น แถมชายหนุ่มยังดูเข้มแข็งและสุขุมเยือกเย็นมากขึ้นกว่าเดิมด้วย

สั่งอาหารเสร็จแล้วเขาก็พาดมือข้างหนึ่งลงบนพนักเก้าอี้ด้านหลัง ส่วนมืออีกข้างเคาะนิ้วลงกับโต๊ะด้านหน้า มองจ้องเธออยู่อึดใจหนึ่งก่อนจะยิ้มออกมา "อีกสองสามวันฉันจะพาเธอไปตกปลาดีไหม" สมัยเด็กๆ พวกเขา มักจะวิ่งร่อนไปทั่วป่าเขา ตกปลาหาผักกันอย่างสนุกสนานเสมอ

"ดีสิ" เจียนเหยาใช้มือทั้งสองข้างเท้าคางมองตอบเขา "ตอนฉันอยู่มหาวิทยาลัยยังเข้าร่วมชมรมตกปลาเลย ตอนนี้มีมือฉันขึ้นเทพทีเดียว นายเตรียมใจเอาไว้ให้ดีเถอะ"

หลี่ชวินหรรานหัวเราะก๊าก

ผ่านไปอีกพักหนึ่งเขาก็ถามเธออีก "หาแฟนได้หรือยัง"

"ยัง นายล่ะ"

"ยังเหมือนกัน ยุ่งจะตาย"

เพิ่งกินข้าวกันไปได้ครึ่งหนึ่ง มือถือของหลี่ชวินหรรานก็ดัง เขากดรับและพูดอยู่สองสามประโยคสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเครียดขริม หลังกดวางสายชายหนุ่มก็หยิบเอาเสื้อโค้ตขึ้นมาควานหากระเป๋าสตางค์ "ที่สถานีมีเรื่อง ฉันต้องไปแล้ว เธอค่อยๆ กินไปก่อนนะ...เก็บเงินครับ"

เจียนเหยาเองก็หยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาเหมือนกัน "ฉันจ่ายเอง"

หลี่ชวินหรรานยิ้ม แต่พอบริกรเดินมาและเจียนเหยากำลังจะหยิบเงิน

เขาก็ใช้มือข้างหนึ่งกดมือเธอเอาไว้ด้วยเรียวยาวมหาศาลอย่างน่าตกใจจนเธอขยับไม่ได้

รอจนบริการเอาเงินทอนมาให้แล้วหล่ชิวินหรรณถึงเพิ่งนึกถึงคดีที่กำลังทำอยู่ขึ้นมาได้ จึงก้มมือเรียกเจียนเหย้าให้เธอชะโงกหน้าเข้าไปใกล้เขาก่อนกระซิบเสียงต่ำ "ระยะนี้แถวบ้านเรามีพวกแก๊งลักพาตัวอาละวาด เป้าหมายอยู่ที่พวกเด็กผู้ชาย เธอกับน้องสาวถึงจะอายุเกินแล้ว แต่ก็ต้องระวังตัวให้ดี เรื่องนี้อยู่ในระหว่างการสืบหาหลักฐาน ยังไม่ได้เปิดเผยต่อสาธารณะ"

เจียนเหย้านิ่งงันไปเล็กน้อย ได้ยินเขาบอกอีกว่า "ฉันที่เป็นพี่ชายของพวกเขาเธอก็เพิ่งรู้เมื่อเดือนก่อนตอนที่จัดการพวกแพ้มคดี เมื่อปีที่แล้วมีคดีคนหายทั้งหมดเก้าราย ทั้งในเขตเมืองและปริมณฑล มากกว่าตัวเลขของปีก่อนหน้านั้นตั้งเท่าตัว"

เจียนเหย้าได้ยินแล้วก็ย่นหัวคิ้ว "แล้วไงต่อ"

"จากนั้นฉันก็ลองทำเป็นสถิติดู พบว่าในเก้ารายนั้นนะ มีอยู่แปดรายที่เป็นเด็กผู้ชายอายุสิบสามถึงสิบแปด และจุดที่หายตัวไปก็อยู่ในสถานที่ชุมชนทั้งนั้น เรื่องนี้มันแปลกๆ ไซ้ไหมล่ะ" เขาลดเสียงลงไปอีก "ฉันไปถามพวกรุ่นพี่กองคดีอาญาโดยอ้างแพ้มคดีที่สถานี ได้รับการยืนยันว่าหลายปีนี้มีพวกแก๊งลักพาตัวอาละวาดอยู่แถวนี้จริงๆ เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจถูกจับไปขายให้โรงงานนรกอะไรพวกนั้น"

หัวคิ้วของเจียนเหย้าขมวดเข้าหากันมากขึ้น หล่ชิวินหรรณจึงตบเบาๆ เธอเบาๆ "ไม่ต้องห่วง ฉันไขคดีนี้ได้"

เจียนเหย้าไปส่งเขาที่หน้าประตูร้าน หล่ชิวินหรรณเดินห่างออกไปได้ระยะหนึ่งก็หันหน้ากลับมา พบว่าเจียนเหย้ายังคงยืนมองเขาด้วยอาการนิ่งสงบอยู่ที่เก่า เวลานี้ท้องฟ้ากลายเป็นสีดำนมืดสนิทไปหมดแล้ว แสงจันทร์ที่อยู่บนฟ้ากับแสงไฟที่อยู่บนพื้นดินต่างให้แสงสลัวราวกับจะหลอมรวมกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน บนถนนมีผู้คนสัญจรไปมากันอยู่บางตา หล่ชิวินหรรณมองดู

เจียนเหยาที่สวมเสื้อไหมพรมสีเหลืองอ่อนกับกางเกงสีเข้ม เรือนผมยาวสีดำสนิทสยายปรกบ่า ยิ่งช่วยขับเน้นให้เห็นผิวขาวผุดผ่องและเรือนร่างออรชรอ่อนแอ่นได้อย่างเด่นชัด

"รีบกลับไปได้แล้ว!" เขาตะโกนมาแต่ไกล เจียนเหยาผงกศีรษะรับชายหนุ่มหมุนตัวกลับพลางถูมือทั้งสองข้างเข้าหากัน เป่าไอเย็นพรุออกจากรากพร้อมกับก้าวยาวๆ เดินจากไป

คืนนั้นเจียนเหยาถ่ายทอดคำพูดของหลี่ชวินหฺรานให้น้องสาวฟังแล้วก็ได้ยินอีกฝ่ายอุทานอย่างตื่นตกใจ พร้อมกับบอกว่าวันพรุ่งนี้จะไปซื้ออุปกรณ์ป้องกันตัวมาเก็บไว้

สองพี่น้องพูดคุยเล่นกันจนตึกตื่น ก่อนที่จะหลับ เจียนเหยาก็คิดขึ้นได้ว่าพวกตำรวจมิงงานยุ่งจนหัวหมุนขนาดนั้น เรื่องนัดตกปลากับหลี่ชวินหฺรานน่าจะกลัวว่าคงต้องเลื่อนอย่างไม่มีกำหนดเสียละมั้ง และพอนึกถึงการสัมภาษณ์งานเมื่อตอนกลางวันแล้ว เธอก็ตัดสินใจว่างานที่อยู่ตรงหน้านี้ต่างหากถึงจะมีความสำคัญกับเธอมากที่สุด

สองวันต่อมา ตอนที่เจียนเหยายังทำอาหารเข้าอยู่ในครัว มีคนส่งพัสดุตัวมาให้ เจียนเซวียนเซ็นรับเอามาให้เธอ "จากเขตเดียวกัน"

เจียนเหยาเปิดออกดู พบว่าเป็นสัญญาจ้างงานที่ฟู้อี๋ส่งมา หญิงสาวอ่านดูอย่างละเอียดแล้ว ไม่มีปัญหา จึงพลิกไปดูหน้าสุดท้ายที่ต้องเซ็นชื่อแต่กลับต้องนั่งงันไป

ชื่อของผู้ว่าจ้างมีการเซ็นเอาไว้เรียบร้อยแล้ว...ป้อจิ้นเหยียน

เจียนเซวียนยื่นหน้ามาดู "ลายเซ็นของนายอสูรป้อเป็นยังไงบ้าง"

เจียนเหยาตอบ "ลายมือสะท้อนตัวตน ในเมื่อเขาเป็นอสูรก็ต้องเป็นอสูรจอมหยิ่งนะสิ"

เจียนเซวียนรับคำ "อืมๆ"

เจียนเหยาหีบเอาปากกาออกมาจากกระเป๋าเพื่อเซ็นชื่อ แต่ทันทีที่
ปลายปากกาจรดลงบนแผ่นกระดาษ หญิงสาวก็ชะงักและหันไปหีบเอา
แผ่นกระดาษสีขาวมาทดลองเซ็นดูหลายครั้ง จากนั้นจึงค่อยยกปากกาขึ้น
ตวัดเซ็นชื่อของตัวเองลงไปข้างชื่อเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)